

نجیب الله
صلاحیت کمتری
به رئیس ماقبل
خود داشت و از
سویی فرد جوانی
بود. او به دلیل
اینکه رئیس
دستگاه امنیت
کشور بود، توانست
صعود خود را به این
مقام تضمین کند

انجام دادند. این آخرین تلاش آن‌ها برای بازپس‌گیری موقعیت خود در استان بود اما به شکست انجامید. روس‌ها برای آخرین بار تلاش کردند تا وارد زنجی زر در استان پنجوایی شوند، اما مجاهدین آن منطقه با یکدیگر متحد شده و جبهه دفاعی واحدی را برای مقابله با روس‌ها ایجاد کردند.

درگیری‌های بسیار گسترده و شدیدی میان مجاهدین از یک سو و روس‌ها و نیروهای رژیم افغانستان رخ داد، اما هیچ‌کدام از آنها به شدت حمله‌آخری در سال ۱۹۸۸ به فرودگاه قندهار نزدیک به خشاب نمی‌رسیدند. زمانی که تصمیم گرفتیم حمله نهایی را انجام دهیم، روس‌ها شروع به عقب‌نشینی به سمت پایگاه اصلی خود نموده و خود را آماده بازگشت کردند. زمانی که نیروهای خود را جمع‌آوری کردیم، تابستان آغاز شده بود و انگورها بر روی داربست‌ها هنوز نرسیده بودند. تردیدی نیست که این عملیات، بزرگ‌ترین عملیاتی بود که در آن حضور داشتم و ششصد مجاهد را من و ملا محمد آخوند (یکی از فرماندهان برجسته نظامی که پس از سال ۱۹۹۴ به طالبان خدمت کرد) فرماندهی می‌کردیم.

من با پنجاه و هشت رزمنده از سمت شمال شرق به سمت پایگاه پیشروی کردم، در حالی که ملا محمد آخوند با بقیه جنگجویان از شمال حمله کرد. روس‌ها به شدت می‌جنگیدند، به نحوی که پیش از این ندیده بودیم. جنگ سه روز و سه شب به طول انجامید و در آن مدت نه چیزی خوردم و نه چیزی آشامیدم، زیرا در ماه رمضان و در حالی که روزه بودم این عملیات اتفاق افتاد. علما به من توصیه کردند که روزه‌ام را بشکنم، اما من ترس این را داشتم که در هر لحظه ممکن است زیر باران بمباران و ترکش‌هایی که مانند سیل بر سر ما می‌ریخت، جان خود را از دست بدهم و شهادت را در حالی که روزه دار نبودم، نمی‌طلبیدم.

تنها در مدت سه روز، پنجاه نفر از نیروهایم که در کل پنجاه و هشت نفر بودند را از دست دادم. پنجاه نفر دیگر در این درگیری به مجموعه من افزوده شدند. همچنین به عبدالرشید دوستم (فرمانده از یکی که در طول جنگ افغانستان به دلیل اینکه چندبار تغییر موضع داده بود، به بدنامی معروف شده بود) و نیروهای دولتی وابسته حمله کردیم. من در تمام عمرم شاهد جنگی وحشیانه‌تر، خطرناک‌تر و ظالمانه‌تر از حمله به خوشاب نبودم. هزینه جنگ اخیر با روس‌ها برای ما بسیار سنگین تمام شد. در پایان خانه‌ای را به یاد دارم که ده تن از مجاهدین آنجا به شهادت رسیدند.

عقب‌نشینی

درگیری ما با شوروی ده سال به طول انجامید، اما در پایان توانستیم آن‌ها را شکست دهیم. دیگر جنگ، بسیار هزینه‌بر بود. مسکو نیز به این نتیجه رسید که دیگر نمی‌تواند به اشغال‌گری ادامه دهد. مجاهدین نیز در میدان نبرد پیروز شده بودند و در سطح بین‌المللی نیز چنین بود. از زمانی که شوروی در سال ۱۹۷۹ نیروهایش را به افغانستان اعزام کرد، سازمان ملل با صدور قطعنامه‌های پی‌درپی، این عملیات‌ها را به عنوان یک اقدام خشونت‌آمیز علیه یک کشور مستقل محکوم می‌کرد. خبرنگاران نیز با سفر به پاکستان از آن سوی مرز، شاهد جنگ بودند. همچنین گروه‌های